

Pravljica o Miki – kraljici, vladarici in golobici

(Poskusite pravljico ilustrirati)

*Moji ljubljeni Manci
ob vstopu v prvi razred osnovne šole;
september 2018.
aka*

Nekoč, pred zelo, zelo davnimi časi, nekje, zelo, zelo daleč na vzhodnem delu sveta, na silno oddaljenem in visokem, skoraj nedostopnem srebrnem hribovju, je živela mlada gorska boginja. Bila je dobra, prijazna in skrbna. Živela je sama in je kot boginja gora skrbela za vse, kar se rodi, živi, raste in se dogaja na obširnem srebrnem hribovju. Njeni božji starši so živeli v sosednjem hribovju in skrbeli zanj. Ona pa je skrbela za to, srebrno hribovje, ki ga je dobila v dar. Kar je podarjenega, je treba varovati, da ostane čim boljše in lepše ohranjeno. Tega se je gorska boginja dobro zavedala in trdno držala. Zato je zelo pazila na to njeno hribovje, ki je bilo vse lepše in prijaznejše, odkar ga je dobila v svoje varstvo.

Najbolj je bila zadovoljna, da je bilo v domačih in okoliških hribih in gozdovih vse v redu, da je bilo čisto in pospravljeno, da hribov niso poškodovale nevarne strele ali divja dežna neurja, da so bila drevesa zdrava, da so dobro rasla in lepo uspevala in da so se tudi živali razumele med seboj. Veliko dela je imela, da je vse to uspešno urejevala. Ves čas je bila zaposlena. Srebrno hribovje je prav zaradi njenega prizadevanja tudi zares čudovito izgledalo. Včasih pa je boginja pogrešala tudi družbo.

Mlad, navdušen in pogumen planinec z doline je pogosto opazoval in občudoval to, zanj zelo skrivnostno in skoraj nedosegljivo srebrno hribovje. Bolj ga je občudoval, bolj mu je bilo všeč, bolj ga je vlekle tja gor.

Nekega dne se je odločil. Podal se je v hribe, da si od blizu ogleda lepoto tega hribovje. Na vsak način je želel priti na njegov najvišji hrib, da ugotovi, kako se z njega vidi njegova dolina.

Planinec je hodil in hodil. Ves čas ni nikogar srečal. Ko pa se je vzpenjal na vrh najvišjega hriba, je srečal veselo in prikupno mladenko. Ni vedel, da je gorska boginja. Prijazno jo je pozdravil, ona pa njega. Ustavila sta se. Beseda je dala besedo. Začela sta se pogovarjat.

Kmalu sta bila sredi živahnega pogovora o čudovitih gozdovih, o prelepih hribih srebrnega hribovja, kako lepo je urejeno, in o tem, kako dobro se s hri-

bovja vidi navzdol, v dolino. Ko sta se prijetno pogovarjala, nista niti opazila, da je medtem že padel mrak, da se je zvečerilo. Tudi svetla Luna se je prikazala in nežno posijala z neba na oba.

Ob Luninem soju sta si mladenka in mladenič prvič pogledala iz oči v oči. Kako lepa sta se zdela drug drugemu. Kako zelo sta si bila všeč. Oba sta kar žarela od sreče, da sta se tu, sredi srebrnih lesketajočih hribov, srečala in da lahko gledata drug drugega, se občudujeta in se zanimivo pogovarjata. On še nikoli ni srečal tako lepe mladenke. Ona ni še nikoli videla tako lepega mladeniča. Neizmerni občutek sreče se je naselil v obeh. Zaljubila sta se.

To, da se je planinec zaljubil v boginjo, je bilo čisto v redu. Nič ni bilo narobe. Da pa se je boginja zaljubila v mladeniča, navadnega zemljana, ki umre, pa ni bilo v redu. Ne bi se smela zaljubiti vanj. Vsemogočni bogovi in boginje živijo večno. Zaljubijo se lahko le med seboj, ker živijo večno. Bogovi v boginje, boginje pa v bogove. Za gorsko boginjo je bila to prepovedana, nikoli dovoljena ljubezen. V moškega, ki umre, se boginja ne sme nikoli zaljubiti. Ko ljubljeni smrtnik umre, potem boginja ostane sama na vsem svetu in je za vse večne čase žalostna in nesrečna.

Vendar ni nič pomagalo. Mladi planinec in gorska boginja sta se zaljubila. Rada sta se imela in čez nekaj časa se je iz te prepovedane ljubezni večne boginje in umrljivega mladeniča rodila ljubka deklica.

Boginja si novorojenčke ni upala prinesti domov zaradi sramote, ker je imela otroka s smrtnikom. Bogovi bi jo takoj za vedno kaznovali. Izobčili bi jo. Na konec sveta bi jo poslali in nihče je ne bi več pogledal ali govoril z njo. Tega pa se je boginja zelo bala. Zato je takoj po rojstvu dojenčico skrbno zavila v mehek mah in jo tako zavito skrila v gostem grmovju na obrežju gorskega jezera. Sama pa je zbežala v hribe njenega srebrnega hribovja.

Dojenčico so še istega dne našle golobice. Začele so jo hraniti z mlekom, ki so ga kradle marljivemu pastirju, ki je pasel ovce in koze v bližini jezera. Kar nekaj časa so jo hranile in jo tako čudežno obdržale pri življenju.

Oskrbnik golobic je opazil, da golobice ves čas prihajajo in odhajajo iz istega grma ob jezeru. Odšel je tja, da pogleda, kaj se tam dogaja. Bil je zaprepaščen. Pod gostim grmom akacije je zagledal v mehak mah zavito dojenčico, ki ji golobice s kljunčkom v usta kar naprej prinašajo mleko.

Dojenčico je takoj vzel v svoje roke. Objel jo je in ogrel s toploto svojega telesa, nato pa odel v svojo toplo srajco in odnesel k sebi domov, v svojo hišico ob jezeru. Posvojil jo je in ji dal ime Mika. V njihovem jeziku je to pomenilo «tista od golobic».

Lepo je oskrbnik skrbel za deklico. Dobro jo je vzgajal. Rad jo je imel kot svojo lastno hčerko. In tudi mala Mika ga je vzljubila. Rada ga je imela kot pravega očeta. Saj pravega očeta sploh ni poznala in tudi mamice ne.

Leta so minevala. Deklica je rasla. Razcvetela se je v krasno mladenko, daleč naokoli najlepšo. Pridno, delavno in posebno pametno. Oskrbnik kar ni mogel verjeti, kako čudovito in bistro dekle je vzgojil v teh letih in da prebiva v njegovi hišici. Tudi ljudje so opazili, da je najdenka izredno bistrumna. Po pameti je daleč prekašala vse vrstnike, fante in punce, v bližnji in daljni okolici.

Nekega dne je na obrežje jezera s svojimi vojaki prišel taborit najpriljubljenejši general kraljeve vojske. Ko je iskal prostor za taborjenje, je šel tudi mimo hiše, v kateri je prebivala lepa Mika. Naslonjena na okno je ravno gledala na jezero, v katerem se je kopalo Sonce. General je že od daleč opazil njeno lepoto. Približal se je hiši. Oskrbniku je rekel, da mu je Mika tako zelo všeč, da jo bo vzel za ženo, če dovoli. Oskrbnik ni nasprotoval. Celo ponosen je bil, da bo Mika postala generalova žena.

Mika in general sta se že čez nekaj dni poročila. Oskrbnikova ljubljenska, lepotica z obrežja majhnega jezera na planoti v srebrnem hribovju, je zdaj kot generalova žena nenadoma prišla v krasno palačo velikega in razkošnega kraljevega mesta.

Mika in general sta se zelo razumela. V zakonu sta se spoštovala in bila srečna. Veliko sta bila skupaj. Hodila sta na izlete v okolico in v hribe in tudi na zabave v mestu, se pogovarjala o vsem mogočem, tudi o vojaških rečeh. Toda njuna sreča je bila kratkotrajna. Prav takrat se je na osvajalni vojaški pohod odpravljal veliki kralj, vladar njihove ogromne države.

Kralj je s svojo vojsko napadel sosedno bogato državo, da si prilasti čim več bogastva. Skoraj vso državo je že zavzel. Upiralo se je samo še glavno mesto, ki je skrivalo največ bogastva. Kralj je na pomoč poklical generala in njegove najbolj zveste in najbolj izkušene vojščake.

General se je takoj odzval kraljevemu ukazu. S seboj je vzel tudi svojo ljubljeno in modro ženo Miko. Na njo je bil posebno ponosen. Vendar niti ne toliko zaradi njene izredne lepote, ampak bolj zaradi njene izjemne modrosti, po kateri je bila znana. Po pameti je prekašala svojega moža.

General z ženo in s svojimi izurjenimi vojščaki je prišel na bojno polje. Mika je takoj vprašala vojščake, ki so oblegali glavno mesto, kako se je do tedaj odvijala bitka za mesto. Vojščaki so ji povedali, da z napadom na glavna vrata

obzidja mesta niso imeli uspeha. Nato pa je Mika predlagala, da bi bilo bolje, če bi oblegano mesto napadli z majhnimi četami s planine za mestom. S planine zadaj za mestom branilci ne pričakujejo napada, ker se tam velika kraljeva vojska v kratkem času ne bi mogla neopazno približati mestu. Branilci bi te vojščake takoj opazili in bi hitro pripravili obrambo mesta.

Tako, kot je predlagala Mika, je general svojim vojščakom tudi ukazal. Razporedili so se v majhne čete in od zadaj napadli mesto. Branilci mesta so bili presenečeni. Napada s te strani niso pričakovali. Zmedeni se niso znali uspešno braniti. Glavno mesto je padlo in kraljeva vojska je zasedla vso sosedno državo.

Kralj je bil navdušen nad modrim in učinkovitim predlogom generalove žene. Želel je spoznati to modro ženo. In general je svojo ženo pripeljal k svojemu kralju.

Kakor številni pred njim, tako je bil tudi kralj očaran nad Mikino lepoto. Njegovo srce je kar močneje začelo biti, ko je zagledal prelep Mikin obraz. Kralj se je pri priči zaljubil v Miko.

Brez odlašanja se je kralj odločil, da Miko vzame za svojo ženo. Generalu je ponudil svojo lastno hčer v zamenjavo za Miko. Toda general, ki je ljubil svojo ženo, je to gladko zavrnil. Ženo je imel vendarle srčno rad. Nobenemu je ni želel dati ali kar prepustiti, tudi samemu kralju ne, pa čeprav je vladar države in tudi gospodar njegovega življenja.

Ne ubogati ali užaliti kralja pa je pomenilo strašno kazen - smrt. Vendar kralj ni mogel kar pred ljudmi in vojaki odstraniti ali ubiti pri svojih vojščakih najbolj priljubljenega vojskovodjo v državi. Ukazal ga je na tiho oslepiti. Nihče ni vedel, kdo ga je oslepil.

Oslepeli general pa v vojski ni uporaben. Nič ni vreden. Zdaj zanj ni preostalo drugega, kot da si vzame življenje. Ponosnemu vojščaku bi bilo pod častjo, da bi bil slep odvisen od pomoči drugih. Takšen tudi ne bi bil primeren kot Mikin mož. General se je ubil in Mika je izgubila ljubljenega moža.

Tako je lepa in modra Mika rada ali nerada nenadoma postala kraljeva žena. Postala je kraljica ogromne države.

Kralj je bil precej starejši od Mike. Bila bi mu lahko hčerka. Tako velika je bila razlika v letih. Res si je vzel Miko za svojo novo ženo. Ni pa verjel, mi bil prepričan v njeno iskreno ljubezen in njeno resnično zvestobo do njega.

Imel pa je ta kralj še eno zelo slabo lastnost. Bil je pretirano ljubosumen. Mikin obraz so lahko videli samo on in njegovi najbližji služabniki – evnuhi.

Zato se je kraljica v javnosti zelo redko pokazala. Kadar pa se je pojavila, je bila oblečena v prekrasna pozlačena oblačila, okrašena z dragulji. Obraz ji je vedno prekrival tanki črni pajčolan, vendar dovolj prozoren, da so se za njim mogli slutiti obrisi in sijaj njenih modrih oči, v katerih je vrela hladna mržnja do kralja. Ta stari kralj, zdaj njen novi mož, ji ni bil nikoli všeč. Prav sovražila ga je, ker ji je na tako prikrit in krut način vzel ljubljenega moža. Sovražila pa je tudi to, da mora vsak dan nositi pajčolan čez obraz in biti stalno pod nadzorom v hišnem priporu.

Mika je bila skrajno nezadovoljna z življenjem na kraljevem dvoru. Zato je začela razmišljati, kako bi se kralja za vedno znebila, vendar tako, da bi kljub temu še naprej ostala kraljica in tudi vladarica.

Predno pa je prišel pravi trenutek za to, je dala v prestolnici zgraditi krasne «viseče vrtove», stopničaste zgradbe s terasami, na katerih so rasle najlepše eksotične tropske rože in čudovite palme s široko razvejanimi listi. Da rože, grmičevje in drevesa ne bi uveneale, je ukazala zgraditi posebne namakalne naprave. Po teh zelenih terasah in z grmički okrašenih potkah se je Mika pogosto sprehajala in kovala in kovala načrt, kako bi kralja čim prej odstranila iz svojega življenja.

Končno je prišlo tisto vroče poletno jutro, ko je kraljica pogledala skozi okno svoje bogato okrašene sobane na svoj prelepi viseči vrt, se globoko zamislila in se v trenutku odločila. Čutila je, da je prav danes napočil tisti dan, ko veliko tvega. Od razburjenja ji je na trenutke srce kar razbijalo, v prsih jo je stiskalo in zvijalo in ji je jemalo dih. Danes bo naredila to, kar je dolga leta načrtovala.

Pokončno in z odločnimi koraki se je lepo oblečena odpravila v prostore svojega moža v kraljevi palači. Kralja je s prijaznimi besedami takole ogovorila:

»Kralj moj, dragi mož moj, prihajam k tebi, da bi ti predlagala nekaj, kar ti bo olajšalo premagovati te vroče soparne dni. Dovolj mi, prosim, da bom vsaj en dan popolna vladarica države. Ti pa se zato odpočij. Odkar si se vrnil z zadnjega vojnega pohoda, jamraš in stokaš, da si utrujen in da te bolijo vse kosti,« je s sladkim glasom Mika šepetala ostarelemu kralju na uho, ko je udobno ležal in počival na razkošnem divanu v svoji kraljevi sobani.

Kralj se je ljubeznivo nasmehnil svoji lepi in modri ženi. Takole je počasi razmišljal: »Saj sem res utrujen. Lahko bi ji ustregel in dovolil. Kaj slabega se res ne more zgoditi v enem samem, samcatem dnevu.«

»V redu, kraljica moja, naj bo tako, kot si želiš. Ta dan boš sama vladala. Ta dan boš popolna kraljica in popolna vladarica. Ta dan te bo moral ubogati vsak v tej državi. No, vladati ti bodo že pomagali tudi moji svetovalci, kajti vladati ni ravno lahko. Jaz pa bom vsem ljudem in vojakom objavil, da boš danes ti vladarica,« ji je malo zdolgočaseno, a vseeno ljubeznivo odgovoril kralj.

Niti sanjalo se mu ni, da je s tem privoljenjem ta dan sam sebi podpisal smrtno obsodbo.

Hladen sijaj v kraljičinih očeh je v hipu zablestel. Urno je odvihrala po hodniku, da ji je zlata halja kar na široko plapolala in šuštelala pri hoji. Od tega trenutka dalje se je vse na kraljevem dvoru odvijalo silno hitro.

Mika je po kraljevi objavi, da je ona ta dan popolna vladarica države, komaj čakala trenutek, da kralj pride nazaj v svojo sobano. Potem pa je tja nemudoma poslala s sabljami oborožene vojščake z ukazom, da kralja takoj ubijejo. Vojščaki se niso smeli upirati, niso niti mogli niti smeli zavrtniti ukaza, kajti kralj je vso oblast za ta dan prenesel na njo. Izpolnili so njen ukaz.

In tako je Mika, kakor je sama želela, po svoji volji, zavladovala velikanski državi na daljnem vzhodu sveta. Bila je hkrati lepa kraljica in modra vladarica. Pravična, priljubljena, enkratna. Ljudem je dala svobodo. In vsem se je priljubila. Velikokrat je zmagovala v bitkah in h kraljestvu priključila več premaganih držav. Povečati in polepšati je dala tudi glavno mesto. Obdati ga je dala z visokim in debelim obzidjem, da ga ni bilo mogoče preplezati in zavzeti mesta. Za vedno je ostalo svobodno mesto. V njem so se zbirali in ustvarjali svoja najboljša dela najbolj znani znanstveniki in umetniki z vsega sveta.

Vsak začetek pa ima tudi svoj konec. Tako je v življenju. Tako je z vsako stvarjo. Tako je z vsako rečjo.

Po dolgem, za človeka zares kar dolgem času, ko je že zelo osivela in ostarela, se je Mika odločila, da zaključi svoje vladanje.

»Kar sem dobrega naredila, naj ostane zapisano z zlatimi črkami v zlatih knjigah. Naj se ne pozabi. Če pa mi je kje kaj spodletelo, naj se pozabi, izbriše iz spomina. Poskušala sem biti dobra, pravična do vseh in pozitivna kraljica in vladarica pri vodenju te ogromne države«, je razmišljala, ko je vladarski prestol prepuščala svojemu ljubljenu kraljevemu sinu.

Pripovedujejo pa, da se je kmalu potem zgodilo nekaj posebnega, nevsakdanjega. Nekega kristalno jasnega in blagega poletnega večera se je Mika ozaljšala s svojim najdragocenejšim nakitom. Oblekla je svoje najlepše zlato rumeno oblačilo. Obula je zlate sandale. Se z vso dostojanstvenostjo odpravila na vzvišen svetiščni prostor pred kraljevo palačo. Se tam za trenutek ali dva ustavila. Se na široko razgledala naokoli. Se popolnoma umirila in narahlo visoko dvignila roki. V hipu se je spremenila v čudovito belo golobico in kot božanstvo poletela proti nebu. Izpolnila je svoje zemeljsko poslanstvo. Tako se vse zdi, da je brez posebne slavnosti in časti želela odpotovati in se po svoje za vedno posloviti – od vsega in od vseh, s katerimi je bila povezana v tem življenju.

Morda se je pridružila svoji materi, osamljeni gorski boginji s prekrasnega srebrnega hribovja na daljnem vzhodu sveta, ki je ni nikoli poznala, čeprav je po njej podedovala vso svojo modrost. Morda pa jo je njena mati sama poklicala k sebi, da bosta odslej srečno in za vedno živeli skupaj pod eno streho, kar jima je bilo doslej onemogočeno.

To vesta le ona in njena mati.

Prirejeno po arabskem mitu različnih variant
Majo Prosen

Kranj – Zlato Polje, 26. oktober 2018